

[Ib Christensen.]

lig opgave at finansiere underholdningsfilm, som ofte er på et nok så banalt plan? Der er det, vi mener, at hele denne problematik slipper man udenom, hvis man siger, at det kan ikke være en offentlig opgave at gøre sig til smagsdommer. Det gør man jo altså rent faktisk, direkte eller indirekte, men det må borgerne selv tage sig af. Hvis man lokalt i et amt eller en kommune ønsker at støtte kulturelle foretagender, som der her er tale om i disse forslag, nu vel, så kan man gøre det, og så kan man selv bestemme, for dette er udtryk for en decentraliseret kulturpolitik. Og det er som sagt også udtryk for et ønske om på dette meget afgrænsede område at prøve på at slå til lyd for, at vi her i tinget må finde frem til en afgrænsning af den offentlige sektor, hvis vi nogen sinde skal gøre os håb om at nedsætte en fuldstændig arbejdslystdræbende og initiativdræbende beskatning af den danske befolkning, og for, at man ikke klarer sig ved nogle generelle nedskæringer.

For der er nemlig et andet aspekt her. Der er det aspekt, at forsøger man ikke alvorligt fra folketingets side at trække grænser for den offentlige sektors virksomhed og sige: de og de områder må vi i hvert fald afskrælle fra statens virksomhed — gør man ikke det, så kan der være andre områder inden for statens virksomhed, som vi alle er enige om skal støttes ordentligt, der ikke kan få de midler, som de har behov for, og som det er rigtigt at give dem.

Fuglsang (DKP):

Så vidt jeg kan se, er det fundamentalt forkert, når man hævder, at i det øjeblik kunst, for den sags skyld også kultur, ikke støttes af staten, står kunstnerne helt frit, og så får alle retninger mulighed for på lige fod og i lige grad at udfolde sig.

Nu tales der f. eks. om statsstøtten inden for filmverdenen. Ja men prøv at se på det store flertal af film, den del, som ikke støttes af staten, men som stort set beherskes af store private monopoler. Har man indtryk af, at der dér findes nogen som helst form for fri mulighed for fri kunstnerisk skaben? Er det samme ikke tilfældet inden for andre områder: kunst, teater og alle mulige andre områder? Det er det jo i virkeligheden, og derudfra tror jeg også man må se synspunk-

tet med hensyn til arbejderklassen og arbejderklassens stilling til kulturen. Jeg vil gerne sige: jeg har ikke det negative syn på arbejderklassen og dens forhold til kunst og kultur, som f. eks. fremskridtspartiet eller retsforbundet her giver udtryk for. Det er da muligt, at interessen netop på grund af de forhold, vi lever under, ikke slår så stærkt igennem, men ikke desto mindre tror jeg nok, der ydes fuldt så megen støtte både direkte og indirekte fra arbejderklassens side over for udviklingen af kunst og kultur som fra de andre klassers, og der er ingen tvivl om, at i samme omfang de hjælpes videre fremad, findes der i arbejderklassen meget stærke udviklingsmuligheder; dem synes jeg ikke man på nogen måde skal hæmme. De skal støttes også fra det offentlige side. Vi har simpelt hen ikke råd til andet.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Nathalie Lind*):

Jeg skal ikke tage nogen lang debat op med ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ib Christensen, men jeg vil gerne sige, at det er, som om visse ting, der bliver sagt her i salen, lukker man blot ørerne for.

Det er en meget bred, meget forskelligartet række af lovforslag, man her har ønsket til debat, men jeg sagde i mit første indlæg både med hensyn til filmen og med hensyn til teatret — og det var flere ordførere også inde på — at hvis der ikke blev ydet støtte, så eksisterede disse kunstarter ikke. Så siger man, at på denne måde støtter man bedre, at ligestillingen sker ved, at der slet ikke er nogen, der får noget, og så kan folk selv vælge. Ja men det er jo ikke rigtigt, for så får de intet at vælge imellem. Vi har ikke fra forslagsstillerne hørt nogen argumentation for, at det skulle være muligt i et land af Danmarks størrelse at sikre en produktion af danske spillefilm på et kvalificeret, professionelt plan. Der bliver altså ingen film at vælge imellem, og det er det, man skal være klar over, når man tager hele denne debat op.

Så vil jeg gerne have lov at sige en ting til, der også er principiel. Man taler om politisk styring, og hr. Ib Christensen havde i øvrigt en sidebemærkning om, at vi ikke skulle henvise til, hvad et tidligere folketing havde vedtaget. Jeg vil for det første gerne